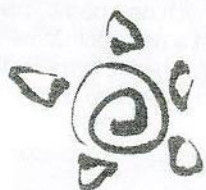

zvláštní poděkování redakce

**Sdružení na podporu
mezinárodního přátelství „Slunce“
třída Legionářů 15, Jihlava
www.slunceweb.cz**

Slunce
sdružení na podporu
mezinárodního přátelství

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-09 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** ReniK –Renča Neprašová, **Redakce:** verík – Verča Adamcová, anna – Anna Gūmplová, Aneta J. – Aneta Jelínková, anton – Láďa Palán, JARIN – Jarin Plvan, Aneta – Aneta Pavličková, Bára – Bára Stolínová, eva – Eva Sýkorová, Tereza – Terka Zudová, **Výtvarná spolupráce:** Týna Jézífková, **Design a grafická úprava:** Luděk Pulicar, **Technická spolupráce:** Robin Obůrka

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz
redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY

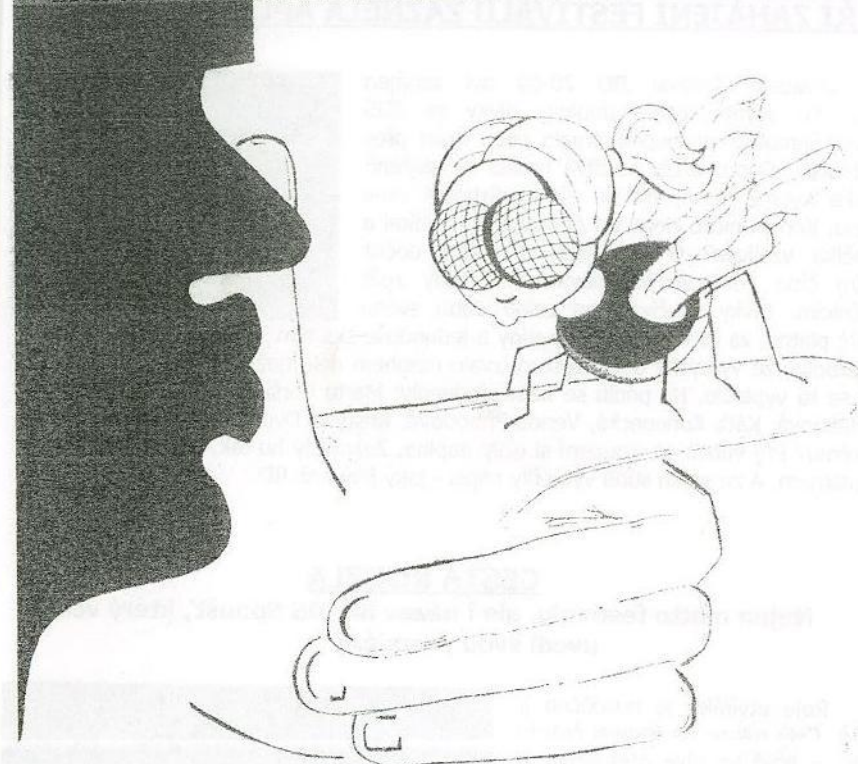
JID 20-09

20. března

svátek má Světлана

ročník 6.

číslo 2

Jaké bylo zahájení?

Recenze a rozbory

DS Spoušť: Přemka Hrubého nahradila Tereza Brožová

Ypsilonka: Nic nás nezastaví

Být či nebýt hercem?

Průvod dělá reklamu festivalu

Prohlédněte si portál JID ve foyer

PŘI ZAHÁJENÍ FESTIVALU ZAZNĚLA APOCALYPTIKA

Divadelní festival JID 20-09 byl zahájen znělkou. Tu svým tancem doplnily dívky ze ZUŠ z Jihlavy. Samotné vystoupení trvalo něco málo přes dvě minuty. Doprovázela ho živá hudba ve složení: elektrická kytara, basa, bicí a vše podtrhoval zvuk saxofonu. Kdo písničku Hope od Apocalyptiky vybíral a jak znělka vznikala? O tom jste se mohli dočíst v prvním čísle Festivalových novin. Teď tedy zpět k tanečnicím. Dívky využívaly po celou dobu svého čísla bílé plátno, za kterým vytvářely stíny a jednoduše si s ním „hrály“. Jedna z tanečnic mi prozradila, že vymyslet tento výstup trvalo mnohem déle než samotné zkoušení. Ale zajisté se to vyplatilo. Na pódiu se nám předvedly: Marta Voršiláková, Zuzka Kotrbová, Peťa Malinová, Kát'a Konopecská, Venda Příhodová, Kristýna Dvořáková a Terka Zudová. Měly trému? Prý vůbec. Vystoupení si užily naplno. Zakončily ho tak, jak jej začaly – za bílým plátnem. A ze svých stínů vytvořily nápis - jaký jiný než JID.

Verik

CESTA KOUZLA

Nejen motto festivalu, ale i název hry DS Spoušť, který včera uvedl svou premiéru

Role otvíráku je nevděčná a náročná. Celý rok se na festival čekalo a těšilo, a když se tihle očekávající a natěšené diváci nahnou na úvodní představení – opovažte se je někdo zklamat nebo nedej bože znudit! Letos soutěž zahájil divadelní soubor Spoušť Gymnázia Jihlava. Představil přeplněnému divadlu Na Kopečku svou autorskou hru – Cesta kouzla.

Před samotným začátkem dostali Jarda Pivan a Tomáš Hron možnost lehce nás uvést do děje a hru představit. „Bude to směsice příběhů... A je to fakt krásný...“ říkal Jarda a v hledišti se lidé usmívali.

Co se stane, když do prologu vletí moucha? Navíc moucha prudce elegantní a inspirativní? Dozvíme se hned... Do prologu vzlétla moucha a zbavili jsme se jí až na konci představení, kdy ji zabila aktivistka z Greenpeace. Na konci představení, které bylo plné skvělých pohybových figur, pěveckých výkonů a samozřejmě hereckých výrazů. Co se stane, když je na pódiu neustále osmnáct lidí? Musíte se sakra dobře koukat, abyste viděli. A chce to víc než jeden pár očí. Sledovat propíletající se děj, cestu toho kouzla, bylo pro diváka nesmírně náročné. A když Vás chytne vlna, nejde uniknout jen tak.

Během hodiny a čtvrt (která způsobila první lehký skluz v programu... ehm) jsme se opravdu stali svědky mnoha příběhů. Šejk z Kataru se dostal do překerní situace, když se jeho Lamborghini, inspirované mouchou, rozhodlo dopřát si servis v Londýně (proti větru – 11 000 kilometrů!). Pak se do překerní situace dostal pošťák ve Frankfurtu nad Mohanem, poněvadž jeho život se rozběhl cvaem. Nejprekernější situace ovšem potkala rodinu McGrathových, kde se tříletý Max rozhodl zajít si v noci do cukrárny pro čokoládu.

To všechno a ještě víc nám přečetla moucha z novin. Víte, že jednu ženu postavili před soud, protože splachovala záchod vždy dvakrát za sebou? A že na dně moře se našlo šampaňské, které dosáhlo po osmdesáti letech pod hladinou hodnoty 4,8 milionů korun? A že jeden potápěč si tu vzácnost schoval pod neopren? A v dvanáctém patře se našla mrtvola koně! No nelžu Vám...

Hra měla šmrnc a měla švih a měla glanc. Jen musím přiznat, že abych pochopila, co se vlastně na pódiu děje, musela jsem se pekelně soustředit. Což jsem, musím přiznat, po určité době vzdala, a smířená s tím, že se prostě úplně nechytám, jsem se už jenom bavila.

Ve hře bylo ale zakomponováno i trochu smutku, trochu smutku s trochou romantiky. Vždyť je smutné zbit 12 cirkusových koní a je romantické najít a ztratit lásku v písni.

Všechny hry, které Spoušť předvedla, byly výborné, a totéž můžeme říci o hře Cesta kouzla. Jde o oživení celého programu, Spoušť rozhodně vyčnívá z davu a nevšimnout si jejich originality nelze. Ochuzen si musí připadat každý, kdo o jejich představení přišel. Jako první účinkující nasadili laťku pěkně vysoko. Některé možná napadlo, že hra mohla být kratší, ten názor sice chápu, ale také s ním tak úplně nesouhlasím. Sledovat členy Spouště v akci je prostě potěšení a zábava. Navíc přidali několik námětů k zamyšlení, co se týče životních příběhů každého z nás. Postava Příběhu, která se ve hře několikrát objevila, sama řekla, že nejlepší na příběhu je, že se stále děje.

Bára

ROZBOR: DS SPOUŠŤ – CESTA KOUZLA

První čtvrtletní výkop zahájil Josef Tejkl, který jihlavskou Spoušť pochválil za skvělé nápady, kterých ve hře bylo nespočet, pozastavil se nad skvělou spoluprací celého souboru i technickým provedením představení. Zároveň ale přiznal, že ho představení neupoutalo na celých 60 minut, ve kterých se objevilo spousta zábavných, zajímavých, ale i slabých okamžiků. Celkově by si celé představení představoval o polovinu kratší.

Na Tejkalovo hodnocení navázala Dominika Špalková, která také kladně ohodnotila kolektivní práci souboru, velké nasazení a snahu souboru nalézt v každé z banalit osobní příběh.

Hodnocení Spouště zakončil režisér Jaroslav Stuchlík. Ocenil vypracovanost celého příběhu, který ovšem divák nestíhá občas chápat, a to ho nutí odvracet pozornost od dalších scén. Avšak pochválil soubor za odvahu dělat tento typ divadla, na který se jen tak někde nenarazí.

Anna a Eva

TEREZA BROŽOVÁ: PREMIÉRA SPOUŠTĚ BYLA VÝBORNÁ!

Tereza Brožová se včera při představení Spouště Cesta kouzla představila divákům jako šikovná klavíristka a zpěvačka. Její hudba dokonale dotvářela všechny příběhy, které jsme v inscenaci viděli. Nahlédněte spolu se mnou do zákulisí celé hry a přečtěte si, co mi o něm řekla právě Terka Brožová.

Tvůj hudební doprovod prolínal celé představení. Jak hudba, kterou hraješ, vzniká?

Písničky skládáme spolu s Jakubem Škrdlou. On přinese text, společně se o něm pobavíme, já mu zahraji to, co mě napadne a společně pak z toho uděláme nějakou formu. Takže moje hudba vychází hlavně z improvizace.

Ve Spoušti jsi jako klavíristka nahradila Přemka Hrubého, který loni odmaturoval a musel váš spolek opustit. Co na svou nástupkyni říkal?

S Přemkem jsem se bavila na soustředění, které jsme měli minulý týden. Přijel se tam za námi podívat. Přímou o hudbě jsme se ne bavili, ale hra se mu líbila. Když jsem ho teď po představení viděla odcházet, říkal, že to bylo výborný. Takže je asi spokojený.

Můžeš trochu odkrýt cestu, kterou vznikl scénář?

Scénář vymýšlí Jakub. Přichází i s nápady, jak pohybově ztvárnit kulisy. Snažíme se naplnit jeho představy a on opravuje různé detaily tak, až to nakonec vypadá, jak má. Neznamená to ale, že bychom nemohli uplatnit i vlastní nápady, Jakub není žádný sólista.

Jaká je ve Spoušti nálada po premiéře?

Výborná, povedlo se všechno, co se povést mělo, takže super.

Tereza

DS SEPTIMA – NAVŽDY S TEBOU

„Starejte se o sebe, babi!“ zaznělo ze strany alternativně vyhlížející mládeže, která se jakožto součást hry divadelního souboru chotěbořského gymnázia starala o doprovodnou hudbu – s přimhouřením všech očí by se s trochou snahy za alternativní ještě také dala označit.

Septima již od samého začátku hry působila akčně a snažila se hru zavést mezi publikum. Mladí divadelníci vybíhali od diváků, tančili kolem nebo si v jejich blízkosti zřizovali telefonní ústřednu. Tímto se jim podařilo hru roztáhnout do všech stran,

ovšem jediný pozitivní efekt byl ten, že se všichni netísnil na jednom malém jevišti.

Jednoduchý příběh vycházející z problémů mladé a opíjející se generace se souboru podařilo zobrazit, i když představení bylo krátké. Avšak vcelku časté předěly mezi scénami často působily rušivě, protože tmou vypínilo jen možná úmyslně neumělé hraní na elektrickou kytaru a syntetizátor. Předpokládám, že i hraním během scén se snažili docílit psychotické atmosféry, ale tento styl hudby nikoho rozhodně za srdce chytit nemohl.

Obvykle nesrovnávám s profesionální hudbou, ale přesto jeden vzor dokonalé hudby existuje. Je jí hudba z filmu Requiem za sen, hudba, ve které se smyčce člověku zaryjí do srdce. Hudba, v níž houslista vezme housle a omlátí vám je o hlavu. Kytarista Septimy svoji kytaru sice divákům také omlátí o hlavu a diváci poté zůstali sedět ohromením v němém úžasu a jejich mozek odmítal přijmout holou skutečnost, ale nedá se říci, že by takový výboj chtěli zažít ještě někdy znovu.

Myšlenka představení se mohla zdát dokonalá, mohla se skutečně dokonale stát, ale ač leckdy obsah nedosahuje formy, zde tomu bylo právě naopak. Myšlenka skutečně byla velmi pěkná i k zamýšlení, a dokonce i herecké výkony neprofesionálů kvitují rozhodně nejpozitivněji z celé hry.

Zasazení mladé baletky, možná představitelky špatného svědomí, možná můry ze záhrobí, přijala zejména mužská část obecnstva velice kladně. Svoje kreace zpracovala velmi osobitě a pohybem proplouvala a oživovala samotnou hru.

anton

ROZBOR: DS SEPTIMA – NAVŽDY S TEBOU

Hned po rozboru DS Spouště začali porotci hodnotit autorskou hru divadelního souboru Septima z Chotěboře. Porotci se shodli, že je velmi těžké zahrát sám sebe a kvůli nevelkým hereckým zkušenostem se divadelníci ke svému ideálu přiblížili jen okrajově. Zároveň jim ale pochválili myšlenku, kterou chtěli divákovi sdělit pomocí své hry. Velmi se jim líbila tanečnice, která celou hru velice zpestřila a pomohla divákovi pochopit ideu hry.

Eva a Anna

GENIUS LOCI

DS Negativy Telč se i letos předvedl s autorskou hrou

Pěkně nepapkaní jsme se po obědě sešli v sále a v tuto na alkohol časnou dobu (14:00) jsme se ocitli v baru.

Jeden z účastníků hned v úvodu diváky navnadil, když řekl, že se můžeme těšit na mysteriózní komedii plnou nadpřirozených bytostí a humoru. A měl pravdu...

Mysteriózní námět herci propojili s realistickou scénou a zvuky deště. V baru si ke stolu jeden po druhém posedávali jednotliví „zmoklí“ hosté a divili se, proč si barman

stále povídá sám se sebou. Ten totiž hrál mariáš s duchem (, kterého my jsme viděli, ale ostatní protagonisté ne) a byl jediným živým člověkem, který mohl ducha spatřit. Děj plynul jako samozřejmostí, vůbec jsem se nenučila, hra byla plná vtipných hlášek, zatím se schylovalo k takové hezké obyčejné komedii. Pak ale přišel náhlý překvapivý zvrat.

Obchodník s varnými konvicemi a konvemi (, které jsou mimochodem známé kvalitou vody, kterou ohřívají) chtěl předvést svůj výrobek ostatním, zapojil ho tedy do zásuvky a prásk! Ta probila a on s hlasitou typicky hororovou zvukovou kulisou upadl na zem. Všichni mysleli, že je mrtvý, ale ještě nebyl, a tak se jeden z herců zvedl od stolu a prostě ho zastřelil. Třemi opravdu velice hlasitými ranami. Byla jsem v šoku. A určitě nejen já.

Jistě, proč ho nechat trápit se, ale až takhle brutálně ho zastřelit? Bylo to tak absurdní, že se všichni museli smát. Pochopila jsem, že tohle nebude obyčejná klasická komedie.

Obchodník tedy zemřel a stal se dalším, který mohl spatřit ducha hrajícího s barmanem mariáš. Dostali jsme se do prazvláštního koloběhu neustálého vysvětlování, proč je ten duch (respektive duchové) nucen zůstat v baru a jaktože barman vidí mrtvé lidi? Načež duch č.1 prohlásí: „Já už to vysvětlovat nebudu. Já se na to můžu vysrat!“ A barman podotkne: „No, to právě nemůžete...“ Samo sebou, když je mrtvý. Proč ho tedy barman vidí? Před smrtí majitele baru (ducha č.1, se kterým hraje mariáš) totiž prohlásil, že dokud tahle budova bude stát, bude živ. A tak tam trčí dodnes jaksi nesmrtelný. A žádná mrtvá duše se odtud nedostane, protože jakýsi prduch, který tu okolo bloumá, ztratil klíče, které by každou mrtvou duši dovedl tam, kam patří. Jak to bude dál?

Najednou jsme se stali svědky našťvaného zápasu dvou návštěvníků baru, kteří se pohádali kvůli ženě jednoho z nich (ach, ta žárlivost). Rvačka *Maximus vidlák* versus *Speedy elegán* nakonec dopadla tak, že Vidlák Speedyho odhodil na zem, pak v rozčilení uškrtil svou ženu s výkřikem: „Ty couru!“ a posléze, když zjistil, že svou Máňu už neožíví, nejspíš dostal infarkt a zemřel taky. Jediným živým zůstal Speedy elegán. Ten samozřejmě nemohl dopustit, aby barman prozradil něco z toho, co viděl, tak ho zastřelil.

Už dříve jsme se ale dozvěděli, že barman je nesmrtelný, a tak nakonec zemře sám Speedy (prodáváč konvic mu usekne hlavu). Nevyznáte se v tom? Nezuoufejte. To byste zkrátka museli vidět – doufám tedy, že jste viděli. Ty spletité situace, množství hlášek a vtipů, zasmála jsem se dost a dost. A taky jsem ráda, že nakonec všichni společně s prduchem našli klíč ode dveří, které každého odvedly tam, kam patří. Tady bych chtěla pochválit provedení pekla a nebe pomocí rudého nebo modrobílého světla ve dveřích, luciferského smíchu a nebeské páry. Originální bylo, že se nakonec všichni vrátili zpět do baru, protože v nebi byla nuda a protože „Lucifer přece nepije čaj s citrónem!“ Jediné, co bych téhle autorské hře vytkla, je, že někteří z herců se přeříkávali a občas jim nebylo rozumět. Jinak samotný scénář mě osobně překvapil. Hra utekla jako voda. Už teď se těším na další divadla.

Renik

„BYL JSEM USPOKOJEN, PŘIŠEL DALŠÍ MAGOR“

Závěrem prvního dne festivalu byl rozbor dalších dvou divadelních her. S první přišel DS Negatyv z Telče se svou autorskou hrou *Genius Loci*. „Neslo se to v cimrmanovském stylu, oceňuji energii a práci s iluzí, občas to ale působilo bezradně a chtělo to více odvahy,“ hodnotila porotkyně Dominika Špalková. Oba porotci se shodli, že hra byla dostatečná „ptákovina“, při které se bavili. Přirovnání pana Stuchlíka k dortu pejska a kočičky herce zprvu poněkud zarazilo, ale po další opakované chvále na originalitu a zajímavost příběhu všichni jen souhlasili.

Aneta J.

DS ŽDÁR NAD S. – ADAM A JEHO ŽENY

„Inscenaci *Adam a jeho ženy* jsme chtěli upozornit na to, že příběhy a mýty, které známe například z Bible, se možná odehrály jinak, než jak je známe a dnes vnímáme,“ říká režisér a současně autor hry S. Mikule. Otázkou zůstává, zda-li se tato myšlenka přenesla i do řad publika.

Nejvýraznějším tématem inscenace z pohledu diváka nebylo, kdo byl či nebyl prámati lidstva, ale spíše otázky základních vztahů mezi ženou (Lilit, Evou) a mužem (Adamem), potažmo jeho nejlepším přítelem (slonem). Ukazuje se, že příčinou všech nejen manželských problémů jsou odlišnosti mezi pohlavími, které, jak vidíme, se s námi vlečou už od té doby, co Bůh z bláta a písku uplácal Adama a Lilit. Muži vládnou nadpozemskými schopnostmi, jako například plivat na palmy nebo prdět do písku. Zatímco ženy, jak vidíme na postavě Lilit a později i Evy, mají od pradávna tendence k emancipaci a neustále se trápí otázkou, jak správně zmanipulovat svého drahého, aby shrabal listí, umyl nádobí a necoural se celé dny se slonem...Řešení je prosté – postačí vám příručka *Vychovejte si svého pejska*. Krok číslo jedna zní: „Přijměte svého miláčka k povelu tak, aby měl pocit, že jde o jeho vlastní vůli.“ Mimo to jsme se během představení dověděli, jak vznikla první manželská poradna, a také jsme se přiučili základním technikám seznamování.

Za ocenění stojí především originalita a výběr tématu, které vybízí k zamyšlení. Přestože představení trvá téměř 90 min, divák se nenudí. Členové DS Žďár nad Sázavou vsadili na humor, na vtipné dialogy, narážky na Beverly Hills, Harryho Pottera apod. Inscenaci také zpestřují komické postavy andělů. Dějem provází vypraveč(i) – Lilit v ženském a mužském podání. Nicméně některé jejich vstupy byly zbytečné.

Postavy působily alespoň zpočátku nevěrohodně. Místo Adama a Evy vidíme na jevišti spíše dva školáčky, kteří si říkají „miláčku“ a „ženo“. Z inscenace šlo cítit, že se na tvorbě podíleli všichni členové souboru. „Vycházeli jsme nejen z textu, řada věcí pochází z improvizací, které vznikly během zkoušení,“ říkají herci.

Herectví působí spíše nevěrohodně, možná to však byl záměr inscenátorů. Místy nemělo představení daleko od patosu a to například v momentě, kdy si Adam s Evou uvědomí, že jeden bez druhého nemohou žít.

A poučení? Nevěřte mýtům, nevěřte ženám. A kupte si příručku *Vychovejte si svého pejska*.

Aneta

„ŽER NEBO TADY BUDEME DO RÁNA,“ smál se hlášece porotce.

Jako druží usedli do „horkých křesel“ herci z DS Žďár nad S. se svou (jak jinak než) autorskou hrou Adam a jeho ženy. Kupodivu celá porota se shodla, že hra měla úroveň, zábavnou formou poučila, ale přitom i pobavila. Zkrátka, tihle herci měli co nabídnout. „Opravdu dobře jste to proložili dialogy, vážím si toho, že hra je autorská, ale nebylo moc poznat vlastní názor herců,“ vyjádřila se paní Špalková, což byl ale jen jeden z mála negativních názorů odborné poroty.

Aneta J.

SLEDUJTE FESTIVALOVÉ DĚNÍ NA PORTÁLU

Už od čtvrtka jsou vám ve foyer přístupny počítače, na kterých si snadno a rychle můžete najít, co vás na JID zajímá!

Stačí jen přijít, kliknout na ikonu *Portál JID* a pak už stačí jen přečíst si, cokoli chcete. Najdete tam informace o festivalu a podrobný program. Dočtete se taky, na kterou dílnu se stojí za to přihlásit!

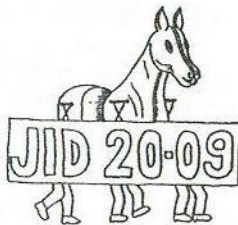
Nezapomeňte nám na Diskusi o hrách zprostředkovat váš názor! Které představení vás zaujalo ze všech nejvíce? Na které divadlo se těšíte? Co se vám naopak nelíbilo? Herci potřebují zpětnou vazbu, tak jim ji dopřejte! Čekáme na vaše příspěvky.

Chcete si připomenout, co se dělo v předchozích ročnících nebo si chcete prohlédnout fotky z letošního dění? Co zachytili naši fotografové? Stačí kliknout na druhou ikonu: *Terminálová data* a prohlížet! Portál JID je tu pro vás.

Renik

PRŮVOD ZVE NA JID

Působivou reklamu festivalu JID nám jako každoročně zařídil festivalový průvod vedený Jakubem Škrdlou. Ten poprvé vyšel do ulic v pondělí, směrem od Gymnázia. Mohli jste ve městě potkat několik vysokých postav na chůdách, vysoké umělé postavy ruční výroby, taktéž ručně vyrobeného koně (,který byl loni symbolem festivalu) neseného na tyčích, chodící ústa, nosy a oči (nebo snad oka?), bubeníky, kteří upoutávali pozornost kolemjdoucích a spoustu dalších lidiček, kteří rozdávali letáčky a zvali na festival. Takže díky všem, kteří se průvodu účastnili, vypadal opravdu fenomenálně!

Renik

„PROSÍM VÁS, NEMACHRUJTE, JINAK VÁM SNAD ROZBIJU DRŽKU...“ BESEDA S ONDŘEJEM VETCHÝM NA TÉMA: BÝT ČI NEBÝT HERCEM?

I v devět hodin večer se sál zcela naplnil, když na pódium vešel očekávaný patron festivalu Ondřej Vetchý a s ním ředitel Gymnázia a jihlavský primátor. Každý se mohl herce zeptat na cokoli, co ho k tématu zajímalo. Po několika úvodních slovech primátora mě překvapil ředitel, který prozradil, že se s Ondřejem Vetchým zná už pětadvacet let, a že z něj neustále nemůže vytáhnout, jak se tedy konečně má stát hercem?

Tedy já osobně našemu řediteli fandím, ať to zkusí! Vždyť naše škola organizuje amatérský festival, tak jaká by mohla pro něj být lepší reklama než ředitel – herec? Ondřej Vetchý s tím však nejspíš nesouhlasí. Všechny odrovnal tím, že k plnému sálu herců promluvil: „Ta šance, že někdo z vás bude dobřej, je přece minimální!“ Rozhodně to však neznělo takto povýšenecky, právě naopak. Vysvětlil to spoustou argumentů a jistě na tom něco bude: „Rozhodně vám nedoporučuju být herečkou,“ odpověděl jedné slečně, „vždyť hereček je dvakrát víc než herců a většina figur se píše pro chlapy! Ta ženská musí inspirovat herce a hlavně režiséra, musí mít talent a charisma, každá není jako Libuška Šafránková...“ Všichni se zasmáli, když svou větu dokončil: „Pravděpodobnost být herečka, no... geometrickou řadou to jde do záporu...“

O pravděpodobnostech byla řeč často. Herec nás také obeznámil s tím, že pravděpodobnost, že bude někdo v téhle profesi šťastný je také malá. Vždyť, kdo má talent, tak bude mít tolik práce, že nemůže být šťastný, a kdo talent nemá, tak taky ne (pokud si samozřejmě sám o sobě nebude myslet, že talent opravdu má). „Hlavně, prosím vás nemachrujte,“ přesvědčoval Ondřej dál, „pokud něco umíte, nemáte důvod! A pokud neumíte, tak už vůbec nemáte důvod!“ Jednou prý dokonce svým studentům pohrozil, aby jim svůj názor vštípl, že jestli budou machrovat, tak že neví, ale že jim snad rozbije držku. Nejvíce se mi asi na besedě líbilo, jak byl Ondřej spontánní a otevřený. Od každého dotazu se odpověď posunula úplně na jinou úroveň, mluvil, jak mu myšlenky plynuly, za každou otázku byl vděčný a hlavně dokázal, že není jen „nějaký ten Pan Herec“. Stejně sympaticky pokračoval až do tří čtvrtě na jedenáct.

Dokonce informoval i o výsledku zápasu Sparty, který poslouchal v autě, došla řada na otázky o filmu Tmavomodrý svět a drahých záběrech, kdy nesměl splést jediné slovo, mluvil se i tom, jak mu jako malému všichni vyčítali, že chce být hercem. Je prý úplně nadšený z amatérského divadla, které rád sleduje i v Praze, protože amatérským hercům závidí tu potřebu být neustále spolu. „Mezi profesionály to tak nefunguje. V divadle pak vznikají kasty podle stupně talentu...“ prozradil.

Došlo zkrátka na různá témata, kdybych je měla všechny vypisovat, budete to číst do zítřka, zkrátka stálo za to být na té besedě. Dozvěděli jsme se, jak velkou trémou herec trpí, jak nesnáší hraní hlavních rolí, do kterých ho pořád obsazují, že nechce hrát v seriálech, i když je teď doba seriálová (seriály jsou totiž výhodné pro média), a taky jaký má názor na samotná média: „Lidi, kteří těm výborným hercům nesahají ani po kotníky, napíšíou jednu blbost a můžou toho člověka trvale zničit.“ Zjistili jsme i, jak moc Ondřeje baví dabing, že si chce zahrát s Viktorem Preisem nebo Ivanem Trojanem a ani

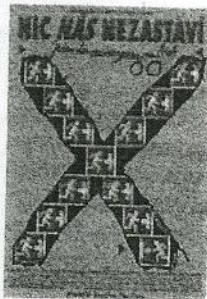
jsme se nenadáli a beseda se protáhla na hodinu a tři čtvrtě... Ředitel Gymnázia nakonec vtipně prohlásil: „Ondro, já už nechci být hercem...“

Renik

„NIKDY NEZASTAVUJ. JEĎ. BĚŽÍ TI ČAS“

První festivalový den se včera večer dočkal opravdu kvalitního vyvrcholení. Na prknech Divadla Na Kopečku se totiž představilo pražské divadlo Studio Ypsilon. Jejich komedie Nic nás nezastaví aneb Jeden den messengera na kole (režie: Jiří Havelka) divákům nabídla moderní a originální podívanou. V atraktivním prostředí poslíčků na kole jsme se ocitli chvíli po úvodním konkurzu (zřejmě právě na post Messengera). Hlavní hrdina se vydává na spletitou cestu pražskými ulicemi, kde se střetává s všemožnými postavami (nepřilíš úspěšná herečka ze Slovenska, dávný „kamarád“ ze střední atd.). V neutichajícím proudu gagů se pak pomalu rýsuje hlavní motiv příběhu – neschopnost messengera a „Jiřinky“ být spolu. Osudy všech hrdinů jsou s blížícím se závěrem proplétány čím dál tím víc, až se nakonec stáváme svědky „Jiřičina“ odjezdu do Anglie.

Vše je podpořeno skvělou zvukovou složkou (P. Marek), výbornými technickými efekty a zajímavým zeleným pozadím hry, které nejednou využívá skvělého kontrastu tmy a právě zelené barvy. Herecké výkony netřeba hodnotit. Každý člen souboru je v této hře nezaměnitelný a propůjčuje své postavě výrazné charakterové rysy. Messenger v podstatě ani není nejdůležitějším hrdinou, všichni mají na jevišti dostatek prostoru, aby divákům předvedli své umění. Zvláštní kapitolou je P. Marek, který nejenže velice solidně zpívá, ale navíc se stará i o jedny z nejlepších momentů večera (dialogy Messenger a „pofiderně“ mluvícího pána na telefonu). Ale o skvělé momenty není nouze každou minutu hry. Studio Ypsilon generační komedie prostě umí. A Nic nás nezastaví aneb Jeden den messengera na kole toho budiž nejlepším důkazem. Děkujeme Praho!

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

OLDA, VIĎ...?

Vpadneš tam třeba i náhodou. Možná se trochu třeseš, jak na tebe respekt dýchá ze všech stran. Opatrně našlapuješ, cítíš ten tekutý písek pod sebou. Napadne tě – kolik krve a potu tahle prkna už pozřela? Nevíš. Nevíš vůbec nic, jen cítíš tu sílu. Cítíš ty emoce, kterých tu vzplálo víc, než v tvém dosavadním životě. Máš chuť se válet po zemi a dotýkat všeho okolo. Obalit se a pak vstřebat všechno, co se tu stalo.

„Nejraději bys odešel, na tohle přece nemůžeš mít. Ale zůstaneš. Ne na hodinu, ale na celý život...“

Je to jako magnet. Magnet, co z tebe vytáhne to nejlepší. A oni jsou jako drogy. Hraješ a oni tě milují. Když slyšíš jejich smích i ruce, jakoby s tebou tiše rozmlouvali. Pro tohle tu jsi. Ne pro ten konec, ale pro tu jejich spontánnost. Oni s tebou umírají, zabíjí i milují. Hrají s tebou.

A je jedno, jestli stojíš Na Kopečku nebo v Náchodě (*). Všude je to stejné. Je to fér obchod. Ty jim dáváš emoce a oni je vracejí. Někdy ti dokonce vrátí i víc než si zasloužíš...

Jednou za čas ti pak třeba nevrátí skoro vůbec nic. Jenže ty věříš. Díky téhle víře jsi s tím začal. A díky ní u toho i vydržíš. Odrazíš se ze dna a oni to ocení.

Tak se neboj případných neúspěchů. Divadlo není hazardní hra. Je trochu i o štěstí, ale hlavní je pracovitost a nasazení. Je mi 18, a příliš jsem toho nedokázal. Ale tohle vím. Proto vám všem přeji hodně vytrvalosti, nadšení a správných lidí, co vás mohou nasměrovat k realizaci vašich snů.

(* v Národním jsem zatím nehrál...)

(Divadlo, viď? =P)

JARIN